

Paní Jiřina Venclová se narodila v babiččině chalupě v Horní Čermné. Když bylo paní Venclové šest let, přestěhovala se s rodinou do České Třebové, kde vyrůstala spolu s bratrem Janem a sestrami Hedvikou a Marií.

Rodiče své děti vychovávali nejen v hluboké víře, ale také je učili lásce k přírodě. Babička měla hospodářství, které se nacházelo nedaleko lesa. Naše pamětnice trávila tak veškerý volný čas v přírodě. Po válce, v době komunismu, se stav přírody v okolí jejího bydliště velmi zhoršil, což naší pamětnici velmi trápilo.

„Jednou mě tam vzali, to bylo za komunismu, tam to bylo zničený, já jsem brečela, v potůčku tekla špinavá voda.“

Po osmé třídě se šla paní Venclová učit do knihkupectví, potom odjela do Českých Budějovic, kde bydlela v klášteře, ve kterém byl sirotčinec a také zařízení pro hluchoněmé. Naše pamětnice zde zažila příchod vojsk Varšavské smlouvy.

„...když přišel ten škaredej rok, to tam přišli milicionáři, jak se to tak zvrhlo a sestřička ona se jmenovala Kandida – to byly vzdělaný sestry některý měly i univerzitu jako dnes ji vidím takto mezi dveře, a jen přes mou mrtvolu. My jsme byli vyděšení. Oni měli pušky nebo flinty.“

Knihkupectví bylo znárodněno a paní Venclová se rozhodla k návratu domů do České Třebové. Nástup komunismu byl podle jejích slov „tak nějak bez duchu“. V České Třebové se díky organizaci Orel seznámila se svým manželem Jaromírem, který jí na důkaz lásky postavil májku. Paní Venclová i Jaromír byli oba věřící, nechtěli mít tedy svatbu na úřadě, nýbrž v kostele. To však tehdejší komunistický režim nedovoloval. Rozhodli se tedy pro tichý protest a na Národní výbor došli v neformálním oblečení se pouze podepsat.

„To bylo tenkrát nařízení, že nestačily jen svatby v kostele, ale museli jste jít nejdříve na radnice. A já jsem měla takovej dopal na ty komunisty po tom převrat, tak jsme si s tatškou řekli, jak to uděláme. Jeden všední den jsme řekli dědečkovi, a ještě někomu a šli jsme ve všedním oblečení. Bylo to v únoru. Ráno v osm hodin ten předseda národního výboru na nás koukal. Žádnou hudbu jsme nechtěli.“

A byli spolu krásných 59 let. Nebylo to jedinkrát, kdy manželé Venclovi proti komunistickému režimu tiše protestovali. V důchodovém věku se například rozhodli, že nepůjdou k volbám. Tehdy byli prohlášeni za nepřátele státu.

„A my jsme jednou s manželem nešli. Jsme si řekli, že už jsme v důchodu, tak co nám můžou udělat. Tak jsme zkrátka nešli a byli jsme prohlášeni za nepřátele republiky.“

Manželé Venclovi společně vychovali tři děti a v důchodovém věku ještě adoptovali indickou dívku Ashamu Janet, které finančně pomáhali vystudovat vysokou školu. Paní Venclová dnes žije v domově důchodců, často pracuje na počítači, čte mnoho knih, ale nejraději ze všeho zpívá.

„Já jsem stará bába, ale já si ráda zpívám“